

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Cena 2 Din
Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa (Dunajska) cesta 29/L. Poštini predal št. 345. Račun poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.993

Ljubljana, 2. avgusta 1934

Naročnina za četrta leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki in povsod drugod 2 dolarja

Štev. 31. Leto VI

Kralja dišav slava in zaton

Pravljena kariera korzičana Cotyja, največjega tovarnarja parfumov na svetu. — Imel se je za potomca Napoleona in je hotel igrati prvo vlogo v svoji domovini. — Te dni je umrl, ne da bi se mu bile sanje izpolnile

Coty! Katera elegantna dama, katera nadobudna gospodična ne pozna tega imena? Kolikokrat ga je že videla v obliki originalnega podpisava z veliko in elegantno začetnico, s še elegantnejšo spojnico, spominjajočo na nežni podpis v ljubavnem pismu! Dame vsega sveta poznajo to ime z majhnih in dragih parfumskih stekleničic, ki stoje na toaletnih mizicah v njihovih budoarjih, s škatlic za puder, z rdečilkami, iz gravur na zobnih ščetkah... Coty, največji izdelovalec parfumov na svetu, kralj parfumerjev, Napoleon dišav!

Toda s tem se ni zadovoljil. Ni mu bilo dovolj njegove pravljene kariere: iz neznatnega drogerijskega vajenca je postal veliki denarni mogočnik, od katerega zahteva njegova ločena žena milijarde... za vzdrževalnino.

Ne, Cotyju še ni bilo zadosti. Hotel je postati tudi politični Napoleon. Sanjal je o svojem cesarstvu na Francoskem, o svoji vladi, ki bi bila vse prej ko nežna in vonjava kakor njegovi parfumi; o vladi čvrste roke, ki bi parfimirala vse francoske politične prvake s parfumom zaporov, pobarvala Francijo z rdečilom revolucionarne krvi in jo opudrala s pepelom požganih ustanov sedanjega sistema.

Ta mali in neznatni človek z elegantnim podpisom je bil domala nepismen in neizobražen; šel je celo tako daleč, da je plačal težke milijone zgodovinarjem, ki naj bi dokazali, da je on, Coty, pravi potomec Napoleona.

François Coty, mali Korzičan, se je imel za Bonaparta in je že sanjal o tem, kako se bo lepega dne proglasil za François I.

Politična osebnost Cotyja je zelo zanimiva. V njem so se postopno razvijali državniški »darovci« in državniško slavohlepi: kadar so mu sluge in knjigovodje nosili v njegov z dragocenimi preprogami obloženi kabinet, ves zasičen s parfumskimi »idejami«, velike registre samih števil, ki je začel domišljati, da je njegov finančni talent večji od talentov vseh francoskih finančnih ministrov. Ko je čital pisma svojih agentov iz družnic v tujini, se je sam sebi zazdel zunanji minister. Ko je s svojimi nameščenci sestavljal službene pogodbe, se je imel za notranjega ministra. In kadar je zapovedal, da odpro okna v njegovem kabinetu — tedaj je mislil, da je minister za narodno zdravje...

In tako se je razvila v njem ideja o njegovem poslanstvu. Francija, je dejal, je na robu prepada, če ne pojde narod za njim, ki mu edini želi samo dobro. Državo, je vzklikal, je treba rešiti pred političnimi advokati, ki jo ženejo v pogubo.

Na teh idejah je Coty leta in leta gradil svojo politično stavbo, leta in leta smotreno zasledoval svojo politično akcijo, ki ji je bil edini namen: Coty mora zavladati nad Francijo!

Da bi dosegel te svoje revolucionarne namene, se je Coty držal tehle štirih temeljnih revolucionarnih načel: 1. zbuditi je treba simpatije množice in jih odvrniti od sedanjega sistema; 2. zbrati je treba čete, ki naj vržejo vlado in zasedejo v primeren trenutku vsa glavna upravna poslopja v Parizu in na deželi; 3. pridobiti si mora blagohotno podporo v silah, ki vzdržujejo obstoječi red, in 4. dobiti si mora v tujih državah zaveznike.

Ljudske množice je Coty iskal s tiskom. Izključno samo s tiskom, zakaj na zborovanjih ni nikoli nastopil, nego so v njegovem imenu zmeraj govorili plačani govorniki.

Od vseh drugih velikih tribunov in voditeljev sedanje dobe se je razlikoval v tem, da njega množice sploh nikdar videle niso...

Začel je kupovati časnike. Prvi je prišel na vrsto »Figaro«. Ta konservativni in aristokratski organ je kmalu postal njegova izključna last. V njem so izšli prvi Cotyjevi članki, z debelimi črkami natisnjeni in podpisani z velikim podpisom — toda napisal jih ni on, temveč žurnalisti, ki jih je za to plačal. Kdor je kdaj bral članke v »Figaru« s Cotyjevim podpisom, je moral opaziti, da so napisani v raznih stilih. Za Cotyja je zmeraj delala cela armada najetih časnikarjev.

»Prijatelj ljudstva«

Toda Cotyja to ni motilo. »Figaro« se dobre politične kupuje. Ta dnevnik je omejen na ozek krog francoske javnosti, na kroge, iz katerih se ne rekrutirajo množice, ki bi mogle Cotyja postaviti na svoj ščit. A ne samo, da je bil »Figaro« organ aristokratov z velikimi tradicijami, nego je zadnja leta, po smrti enega izmed njegovih najspodobnejših urednikov, začel tudi naglo padati z naklado.

Toda Cotyja to ni motilo. »Figaro« se ni odrekel, temveč je začel v kombinaciji z njim misliti na ustanovitev posebnega časnika, ki naj bi vžgal množice, ki naj bi bil poceni in naj bi že z naslovom uganjal — demagogijo. Meseca maja 1928 je ustanovil dnevnik »Ami du Peuple« (Prijatelj ljudstva). Isto ime je imel v veliki francoski revoluciji organ revolucionarja Marata — toda to Cotyja ni motilo. Že v prvi številki se je zaradi tega imena opravičil svojim bralcem s člankom, v katerem je seveda ne sam, temveč plačan žurnalist divje napadal Marata.

V »Figaru« je Coty nadaljeval borbo proti sedanjemu francoskemu sistemu, toda z njegovim imenom podpisani članki so bili bolj teoretskega značaja in niso nikogar žalili. Zato je bil pa v »Prijatelju ljudstva« toliko brutalnejši.

Ta časnik je prodal po deset centimov (25 par), medtem ko so vsi drugi francoski dnevniki po 20 ali 25 centimov (50 do 75 par). Zaradi takšne nelojalne konkurence se je sprl z organizacijo prodajalcev časopisov, ker mu niso hoteli prodajati njegovega dnevnika.

Coty je moral zato dolgo vzdrževati posebno organizacijo za prodajanje svojega dnevnika in je izdal zanjo težke milijone. Dejansko pa ni od prodaje skoraj nič dobil in njegov »Ljudski prijatelj« je bil globoko pasiven.

Toda Coty si je znal pomagati. Lepega dne so se podražili parfumi znamke Coty na vseh tržiščih od Sangaja in Buenos Airesa pa do Ljubljane in Zabite vasi.

A kupčijski uspeh njegovega političnega slavohlepa ni zadovoljil. Parfumi so mu sicer nosili milijone, ljudskih množic mu pa niso pridobili. Zato je poskusil na drugi način razširiti in priljubiti med množicami svoj dnevnik. Spustil se je v najnižja časnikarska področja: njegovi žurnalisti so imeli nalogo, da na dolgo in na široko popišejo sleherno kriminalno afero, ki se je pripetila v pariški prestolnici ali drugod, da iztaknejo najintimnejše ljubavne, zakonske, finančne in politične skandale in jih razodenejo vse-

mu svetu. Vse to je služilo edinemu namenu, da bi se zbrale okoli Cotyja široke mase. Vzlic temu se je pa dal Coty bralcem zelo rad predstavljati za krepostnega moža z vsemi vrlinami, potrebnimi današnjemu državniku. Plačani žurnalisti so ga proglašali za človeka, ki presedi po cele noči pri delu v svoji pisarni in snuje genialne načrte.

Coty je dajal svojo duševno hrano bralcem po deset centimov na dan, za polovično ceno, in zraven obljubljal, da bo dajal v bodoči — svoji — Franciji tudi telesno hrano za polovično ceno, kakor jo daje svojim delavcem v parfumskih tovarnah. Obljubljal je Francoskom, da bo znižal vse davke. Sedanji sistem na Francoskem, je grmel Coty, je tema in smrt. On bo pa dal Franciji luč in vstajenje.

Tudi na čete je mislil, ki naj bi udarile, kadar bi napočil ugoden trenutek. Toda tu mu ni šlo ravno po sreči. Ker ni imel sposobnosti, da bi sam ustvaril takšne čete, je mislil na politične zveze z različnimi drugimi organizacijami. Mislil je na monarhiste, toda iz te moke ni bilo kruha. Obrnil se je na »Patriotsko mladino«, a tudi tam ni uspel. Šele »Ognjeni križci«, društvo vojnih legionarjev, se je napol priključilo Cotyjevi ideji.

Zaveznike v vrstah tistih sil, ki branijo »obstoječi red«, torej med policijo in vojaštvom, je skušal pridobiti takole:

Podaril je domu upokojenih stražnikov 50.000 frankov — in vsi pariški redarji so na mah videli v Cotyju svojega dobrotnika. Z vojaštvom je ravnal malo drugače. Ustanovil je v uredništvu »Figarac« svet za narodno obrambo. Predsednika upravnega odbora »Figarac«, nekega generala, je imenoval za poročevalca za letalstvo, nekega admirala pa za mornariškega poročevalca. Manjkal mu je le še referent za kopno vojsko. Pravijo, da se je Coty spomnil celo pokojnega maršala Focha! Toda pri njem je dobil košaro in tako se je moral zadovoljiti z nekim drugim manj znanim generalom.

Res je sicer, da je imel Coty prijatelje in obduvalce tudi v vojnem ministertvu in med vojaštvom. Toda ena lastovka še ne napravi pomladi, in par višjih častnikov je za revolucijo premalo.

Coty kupuje senatorsko mesto na Korziki

Takšen je bil torej Cotyjev političen nastop na Francoskem. Napadal je na vse strani, najrajši sedanji sistem, ljubil je efekt in pri tem dostikrat zašel v največja protislovja in nedoslednosti. Tako je Coty po eni strani z najtežjimi topovi streljal na parlamentarizem, po drugi strani pa kandidiral za senatorja na Korziki. Čeprav je za te volitve zmetal težke denarje, je vendarle klavrno propadel.

V vsem njegovem političnem delovanju je udarjal na dan kupčijski duh. To mu je kot izdelovalcu dišav sicer nosilo, toda po drugi strani se s tem v politiki sami ni mogel zasidrati. Posebno v njegovi »zunanji politiki« so poslovna načela igrala veliko vlogo. Coty je namreč imel svojo čisto posebno zunanjo politiko, saj je »ustvarjanje zvez s tujimi državami« ena izmed temeljnih potreb vseh revolucionarnih načrtov. Tu je Coty sijajno parfumiral svojo politiko — ali pa narobe, sijajno politiziral svojo parfumerijo, kakor že hočete.

Coty v zunanji politiki ni bil imperalist, kakor bi mogel kdo po njegovem

značaju domnevati. Narobe: da bi si pridobil prijatelje in zaveznike v tujih državah — to mu je bilo važno pred vsem zato, da proda čim več dišav — je obljubljal na račun Francije, kar so drugi le hoteli. Glavno mu je bilo, da proda čim več parfuma.

Zanimivo je, kako je hotel urediti stvar z Nemčijo. Tam je začela prodaja njegovih steklenic čedalje bolj padati. Coty je dognal, da je to padanje posledica bojkota proti njemu. Tedaj je kratkoma sedel za pisalo mizo, napisal okrožnico, v kateri se sklicuje na svoje članke v »Figaru«, ki dokazujejo, da je Coty velik prijatelj Nemčije, da se že od nekdaj zaveza za to, da dobi Nemčija nazaj kolonije itd. Posebno na kolonije je dal velik poudarek v tej okrožnici. Razposlal jo je vsem svojim nemškim klientom, toda dosti uspeha mu ni prinesla. Ko so to okrožnico objavili francoski časniki, je nastal v Franciji kajpada velik skandal.

Nasproti Angliji je bil do leta 1923 sovražno razpoložen. Razumljivo, ko pa ni mogel prodreti na tamkajšnji trg, v »Figaru« je napadal Anglijo, da ne more nikdar postati prava prijateljica Franciji, češ da proizvaja tisto, kar bi smela Francija edina proizvajati.

Zato je svetoval Angležem, naj rajši razvijejo svojo težko industrijo, Franciji pa prepuste »lahko« industrijo, kakor je na primer... parfumska.

Leta 1923. je Coty osebno napisal (prav za prav podpisal) štirinajst člankov o Angliji in njeni protifrancoski politiki. Toda januarja 1924 se mu je posrečilo, da je odprl v Londonu velikansko podružnico. In tedaj je začel ubirati drugo pesem. V začetku leta 1927. so Angleži tudi njega povabili na veliki banket v Londonu, ki so ga priredili na čast britanskim industrijcem.

Takrat ga je celo zunanji minister Chamberlain povabil na kosilo. Drugi dan se je bralo v »Figaru«, da je Coty dolgo konferiral z britanskim državnikom o raznih evropskih problemih.

med drugimi tudi o — komunistični nevarnosti... Po vrnitvi iz Londona je začel ogorčeno napadati komunistem in Sovjetsko Rusijo (Rusi namreč njegovih parfumov ne kupujejo) ter se zavzemati za skupno fronto vseh velesil proti Sovjetom. Kako imenitno je takrat cvetela Cotyjeva kupčija na Angleškem, najbolje kaže tale stavek, ki ga je prinesel »Figaro«: »Velika Britanija je največja prijateljica Francije in najmogočnejši branik civilizacije. Če ona propade, propade ves svet.« V mislih je imel seveda svoje parfume...

Polom

Toda vse to Cotyju ni dosti pomagalo. Poslednji dve leti je začelo iti pri njem rakovo pot, prodaja dišav v tujih državah je kopnela in milijoni so se krčili. Njegov »Ami du Peuple«, ki je na njem gradil vso svojo politično stavbo, so prodali na dražbi.

Kaj je pravi vzrok njegovega poloma, je danes še težko reči. Najbrže to, da je kriza omejila konzum dragih dišav, le-to so pa bile glavni stebri Cotyjeve politike. Tako je Coty postal spet samo ime na stekleničah v damskih budoarjih...

Lani so François Cotyja izrinili iz »Figarac«. Delničarji so ga vrgli iz časnika, ki je bil še pred nekaj leti njegova last. Ostal mu je samo še »Ljudski prijatelj«. Toda pred pol leta so tudi njega prodali na javni dražbi za tri in pol milijona frankov. Coty je izdal za »Ami du Peuple« 203 milijone frankov. Dolga je bilo na njem 13 milijonov, aktiv pa 3 do 4 milijone.

To je bil konec politične kariere parfumerja Cotyja.

Kmalu nato smo brali v časnikih, da ima tudi velike afere s svojo ločeno ženo, ki je baje zahtevala celo milijardo frankov vzdrževalnino, potem da je nevarno obolel, da so ga zaprli v umobolnico, da je brez sledu izginil. Te dni je pa prišla vest, da je umrl.

Živel je z 20 ženami...

... in vse so verjele, da je njihov mož, ki je „vstal od mrtvih“. — Neverjetne pustolovščine premetenega Arnavta

V Pragi, julija

Cehoslovaki že dolgo niso videli tako zanimivega moža kot je neki skrivnostni Arnavt, ki je po Češkem in Slovaškem varal petnajst dolgih let lahkoverne vdove. Zdaj so ga vdrugič obsodili na dve leti, toda še zmerom ne vedo, kdo je in odkod...

Človek z več imeni

Kdo le je ta prefrigan možakar? Ali je Bajram Zeljković, ali Jan Salajka, morda Stjepan Mlčuh, morda Josef Rišanek, kaj pa če je Jan Liska ali bog si ga vedi kdo?... Niti dve uradni poročili si nista enaki.

Med preiskavo, ki je trajala skoraj leto dni, je možakar trdil, da je Jan Salajka in da je ležal 1928. leta v neki beograjski bolnišnici in bil tam policijski prijavitelj.

Toda ta izjava ga ni niti malo ovirala, da bi je ne bil lepega dne oporekel in dejal, da se piše zdaj tako, zdaj drugače, da je doma zdaj odtod, zdaj odondod. Časih je bil Ceh, časih Slovak, časih Jugoslovan.

Mož je tako skrivnosten in tako velik in premeten goljuf, da bi dobil gotovo prvo nagrado na Češko-slovaškem, če bi jo razpisali za največjega prefriganeja.

Prijel se je čudnega posla, lahkega in prijetnega. Če je le kje

zvedel za mlado bogato vdovo, ki ji je mož padel v prvih letih svetovne vojne ali je bil pa pogrešan, se je nenadoma znašel pred njo, razprostil roke, ji dejal, da je Jan, Stjepan, Miško ali kakorkoli že, njen pravi ubogi zakonski mož, ki se je brez pravice in brez denarja potikal dolgih 15, 16 ali 17 let po svetu, samo, da je končno prišel do nje, ki jo je vsa leta goreče ljubil in klical v sanjah.

Ta premeteni možakar je bil bolj zvit ko kozji rog. Živel je dolgih petnajst let, letos tu, drugo leto tam, zmeraj pri drugi ženi, dokler ni sleherne zapustil s polno možno denarja v žepu. Njegovi doživljaji so zares prečudni in neverjetni,

najneverjetnejše je pa to, da je v petnajstih letih menjal dvajset žen in jih zlepa zapustil kakor jih je zlepa razveselil s svojo »vrtnitvijec iz ujetništva.

Vaščani vlečejo na dve plati

Pred nekaj leti se je pojavil v vasi Lieskovo nad Vahom visok, suh človek, ki je za silo tolkel slovaščino. V neki krajini je pripovedoval, da se vrača iz Sibirije, da je Jan Oprhal in da je skoraj pozabil materinski jezik, ker je v ujetništvu govoril samo ruski. Mimogrede je povpraševal po svoji ženi Ani, se zanimal, ali je živa in zdrava in ali se ni mogoče v njegovi odsotnosti v drugi poročila. Zvito je izpraševal po sorodnikih in si za prvo silo nabral dovolj podatkov o »svojih« ljudeh.

Krenil je naravnost k vdovi Ani. Zavedeni ženi je dejal, da je njen mož, ki je mislila, da je že v krtovi deželi, objel jo je ves raznežen in jo po šestnajstih letih iskreno stisnil na srce. Vdovi Ani se je sprva zdelo, da je njen Jan bil bolj zavaljen in nekoliko manjši, toda dejala si je: v šestnajstih letih se človek zelo spremeni in takrat sva bila še oba mlada. Ko ji je Jan omenil nekaj važnih dogodkov iz njunega zakona, ki jih je spretno izvil vaščanom v gostilni,

in ko ji je celo omenil, da ji je na »žeganju« pred pričetkom vojne kupil veliko »lectarskoc« sree, se je Ana prisrčno pričela k svojemu možu in je bila vsa srečna, da se je vrnil.

Nič si ni storila iz tega, da so nekateri kmetje trdili, da ta možakar ni njen Jan. Pravili so ji, da se ne spominja niti najvažnejših vaških dogodkov in da mnogih sorodnikov ne spozna. Verjela je rajši onim, ki so prepričevalno zatrjevali, da so po raznih znakih spoznali v njem pravega Jana Oprhala.

Kmetje so se razdelili v dva tabora. Časih so si s pestmi ubijali Oprtalovo »identičnost« v glave.

Šele čez leto dni, ko je »Jan« nenadoma izginil, so se vsem neverjetnim Tomažem odprle oči. V vsej vasi je bila odsihdob samo ena edina žena, ki je še zmerom trdno verjela, da je bil sloki možakar pravi Jan Oprhal. Bila je to vdova Ana, ki se je pridružila, da je bil vse leto pri njej njen pravi zakonski mož in da se je moral po višji zapovedi vrniti v Sibirijo. Toda spet ga bo pot privedla nazaj k njegovi ljubljani ženi...

Smolo je imel

Jan ni mogel kar iz trte izvit nove vdove, zato si je poiskal prvo najboljšo dekle z veliko doto, ki bi se bila rada za vsako ceno poročila. Predstavil se ji je za železniškega uradnika Alojza Turmana. Z njenim denarjem je nekaj časa udobno živel, potlej pa izginil brez sledu, da ubere spet svojo staro pot k vojnim vdovam.

Odsel je v Novo ves ter živel tam pol leta z vdovo Stefana Mlčuha.

Tu je imel zelo »srečno roko«. »Žena« mu je nenadoma umrla, on je pa »svoje« posestvo lepo prodal in se preselil v vas Velešovice na Moravskem, kjer je živel z imenom Jožefa Rišanke. Tu ga je vsa vas spoznala za pravega Jožefa.

Toda prav v tej vasi je imel smolo. Dan pred poroko z neko bogato dedinjo je spoznal orožniški vodja Žaček v njem že dolgo iskanega Mlčuha, Oprhala, Liška, Hajma, Križanoviča in kdo ve še koga vse. Narednik ga je prijel in predal sodišču, ki ga je kaznovalo zaradi goljufij na 18 mesecev ječe.

Oblasti so ga nameravale izgnati, ko je presedel kazen, toda zviti lisjak jo je prej odkuril...

»Kakšen nos pa imaš?«

Hodil je iz vasi v vas in iskal primerne žrtve. Živel je danes spet s to, jutri z drugo vdovo, izginjal in se spet pojavljal. Na svojo nesrečo je poskušal »srečo« še pri dvajseti vdovi. Tu se je navdušil za bivšo vdovo bogatega kmeta Jana Salajke, ki se je po vojni vnovič poročila z nekim Madjeričem. Zahteval je, da se vrne k njemu, ali pa da mu da polovico posestva. Toda vdovica se je trdovratno otepla nezahvalnega »prvega moža«. Na sodišču ga je vprašala: »Ti svinja, kakšen nos pa imaš?«

Deček krade v spanju

V Londonu, julija

Neki angleški profesor je objavil zanimivo razpravo o odgovornosti oseb, ki počenjajo v spečem — somnambulnem — stanju zločine, ne da bi se tega zavedali; ko se prebude, o svojem početju v spanju ničesar ne vedo.

»Daily Express« opisuje primer, ki zlasti zanima angleške vzgojitelje. V Swansenu je bilo za povrstjo vlomljeno v več trgovin, toda storilca niso mogli najti. Policija je v nekaj primerih fotografirala odtise prstov in ugotovila, da gre nedvomno za otroka, ki krade. V okoliških šolah so posneli odtise deških prstov in dognali, da se prstni odtisi nekega enajstletnega dečka na las ujemajo s fotografiranimi odtisi v trgovinah, kjer so bile izvršene tatvine. Otrok se ni niti malo zavedal tatvin, pač pa jih je v sanjah doživljal. Profesor Eath zanika otrokovo odgovornost. Čeprav so dečkovi starši vedeli za otrokova božna nagnjenja, niso genili niti z mezincem, da bi ga skušali odvaditi zločinskega početja ali ga pa

Njen pokojni mož je bil dobrih 100 kil težak in je imel top češki nos, dočim je bil ta možki, ki je stal tik nje, vitek in visok ter je imel orlovski nos.

Najzanimivejše je pa v tem primeru, da so se vaščani spet razdelili v dva tabora. Prvi so trdili in prisegali, da je možakar pristni Jan Salajka, češ da ga poznajo po vraščenih ušesih, pegi na vratu in brazgotini na desni roki, drugi so pa vse to zanikali.

Salajka je bil predrzen. Na vsak način je hotel dobiti posestvo. Zahteval je na občini domovnico, da bi lahko vložil tožbo zoper svojo nezvesto ženo.

Vdova pravega Salajke je zadevo prijela orožnikom, ki so lažnega Salajko prijeli in predali sodišču.

Preiskovalnemu sodniku se je predstavil za Bajrama Zeljkoviča, Arnavta iz vasi Bukovice blizu Berana. Ugotovili so,

da ne zna niti po katoliško niti po pravoslavno moliti, pač pa zna mnogo muslimanskih molitev, pozna turške običaje, da je obrezan in zna madžarski, ruski, srbski in arnavtski.

Iz Beograda javljajo spet drugače

Oblasti so mislile, da so končno vendar razkrinkale skrivnostnega moža.

Toda lepega dne je na sodišču prekleal vse svoje izjave. Prišel je trditi, da je Jan Salajka in da je prišel na Čehoslovaško peš z nekim Jugoslovanom iz Vladivostoka, vendar

o Vladivostoku ni znal povedati ničesar drugega, nego da je mesto nekoliko drugačno ko Brno, da je v mestu dolga in široka ulica in da stoji blizu Črnega morja(!).

Spet so ga obsodili na dve leti. Zdaj zahteva njegov odvetnik revizijo procesa, češ da je uradno javljeno iz Beograda, da je bil leta 1928 v Beogradu res prijavitelj Jan Salajka na policiji. Zdaj stoji zadeva seveda na glavi. Živ krst ne more biti tako naiven, da bi trdil, da je možakar že pred 6 leti vedel, da živi v Teku na Moravskem vdova po nekem Janu Salajki. Toda vrag si ga vedi čemu bi se bil potlej skrival naš junak za tolikimi lažnimi imeni.

Zdi se, da ga bodo naposled še izpustili in mu celo priznali posestvo, če se ne izkaže, da je mož Bajram Zeljković iz beranske okolice. Morda mu bo še nasledilo nekaj vdov, morda bo še kakšno osrečil...

oddali v kakšen zdravstveni zavod. Znanstveniki se odločno upirajo, da bi oblasti otroka kaznovale.

Koliko sile porabi telo

V Berlinu, julija

Na vse mogoče načine so merili in preskušali, za kakšno gibanje in za kakšno delo porabi telo največ sile. V postelji leže porabi telo komaj toliko energije kot sedemdesetsvečna žarnica. Če se pa telo iz tega položaja vzravna, je poraba sile takoj za 5 odstotkov večja. Pri nagli hoji iz sobe v sobo se poraba stopnjuje za 200 odstotkov. Pri najhitrejšem teku pa porabi telo kar tisočkrat več energije kakor v ležečem položaju.

Najtežji gospodinjski posel je pranje; telo porabi največ sile. Manj za pometanje, polovico manj pa za likanje. Mati porabi za šivanje polovico toliko energije kakor za oblačenje otroka. Delo gospodinje, ki opravlja vse hišne posle, ni nič manj naporno kakor mizarstvo ali pleskarsko delo. Človek se s hojo po stopnicah petnajstkrat bolj zmuči kakor če hodi po ravnem.

Po šestih letih se mu je vrnil spomin

V Newyorku, julija.

Newyorški policiji se je javil mlad shujšan fant ter izjavil, da se mu je spomin, ki ga je pred šestimi leti zgubil, nepričakovano vrnil. Doma je iz vasi Louisiane. Zaposlen je bil v smodnišnici blizu svojega rojstnega kraja. Pred kakšnimi šestimi leti je smodnišnica zletela v zrak. Sicer po naključju ni bil niti malo ranjen, pač pa ga je zapustil spomin. Celih šest let se je potikal po Združenih državah brez cilja in pravega dela...

Zdaj je mladi mož povedal, da se mu je čisto nepričakovano vrnil spomin.

Čudne izjave mladega moža se do pičice ujemajo s poročili, ki jih je policija dobila od krajevnih oblasti. Starši izgubljenega fanta so takrat javili zadevo oblastvom, vendar so že zdavnaj izgubili nado, da bi jim sin še živel, ker se niti sam ni javil, niti se niso obnesla poizvedovanja za njim.

Zlata pravila za srečen zakon

V Ewanstonu, julija

Samuel Harrison, starešina urada za ženitve v Ewanstonu (v državi Illinoisu) misli, da je našel »recept« za srečen zakon. Vsem ženinom in nevestam, ki pri njem podpišejo zakonsko pogodbo, deli tale »zlata pravila«:

1. Svoji ženi reci vsak dan, da jo ljubiš. Če le moreš, ponovi to večkrat na dan, ker ji takega laskanja ni nikoli dovolj.
2. Svojemu možu reci vsak dan, da je nad vse sposoben in pametnejši od drugih. To mu ugaja in krepi njegovo samozavest. Največ koristi boš tako sama imela od tega.
3. Drug drugemu zaupajta. Najmanjši dvomi in sumničenja ubijajo ljubezen.
4. Če se ti bo kdaj zdelo, da te je usoda hudo kaznovala, ker ti je »njega« doletela za moža, se skesano vprašaj, kako neki je njemu, ker mora živeti s teboj.
5. Oprosti mu vse, toda ne zapisuj si tega.
6. Nikoli ne pozabi, da je slab zakon še zmerom boljši od starega devišta.

Klub ločenih žen

V Newyorku, julija

Takšen klub so si ustanovile ločene žene. Menda je odveč, če povemo, da se je to zgodilo v Ameriki, ker drugod itak niso ljudje za take norije. Sedež kluba je v New Yorku. Med drugimi prav »posrečenimi« zahtevki je tudi ta, da bi imela ločenka pravico do dela dediščine svojega bivšega moža. Te perspektive so zlasti prikupne za tiste, ki so se ločile že od treh, štirih mož, kar je v Ameriki moderno in v redu. Takšni deleži dediščin bi tem razvajenim »mačicam« pač prijali.

Prepričani smo, da bodo možje v svojo obrambo ustanovili prav gotovo še močnejšo organizacijo, kajti »zapuščenih« mož bo v Združenih državah po vsej priliki dvakrat, če ne trikrat več kakor ločenih žen.

Banka Baruch

15, Rue Lafayette, PARIS

Odpremilja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršni vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija: št. 1117-94, Paris; Luksemburg: št. 5967, Luxembourg. — Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Zobni kamen zlo je in gorje
s Kalodontom le ohraniš si zobe!

SARGOV KALODONT
PROTI ZOBNEMU KAMNU

Prijatelj visoke družbe

Nezaposlen uradnik in prava pravcata kneginja. — Enkrat v življenju je hotel plesati s pravo kneginjo. — Na skrivaj se je splazil na aristokratsko jahto

V Budimpešti, julija.

Po vsej Madžarski je zaslovel mladi nezaposlen zasebni uradnik Jakob Kuks, ki je počel nekaj nad vse smešnega, zdaj pa sodniki ne vedo, kje bi steknili strog paragraf, po katerem bi lahko njegov »zločin« kaznovali.

Ameriški poslanik v Budimpešti mister John Mountgoumery je priredil na jahti »Zofije« zabavo na čast svojemu tovarišu, madžarskemu poslaniku v Ameriki, gospodu Janošu Peletiji. Na tej vzdolž Donave »plavajoči« zabavi so bili seveda samo izbrani madžarski odličniki, diplomatje, grofi, baroni in lepe dame iz »najvišjih krogov«. Pri vходу so sprejemali goste poslaniški uradniki in policijski agentje v frakih ter od vsakogar zahtevali vabilo.

Točno ob osmih zvečer, ko je bila odlična družba že vsa zbrana, je ladja odrinila in zaplavala po sinji Donavi. Ob zvokih najboljših budimpeštanske godbe se je pričel ples. Dame so bile oblečene v razkošne večerne obleke, gospodje pa vsi v frake.

Sredi največje razigranosti se je pojavil nenadoma mlad gospod, ki se je razlikoval od vseh. Bil je sicer lepo oblečen, toda imel je običajen črn suknič.

Vsi so ga opazili. Nenadoma so pa pričeli gostje šušljati, kajti mladi mož se je osmelil in

prosil kneginjo Kolono za ples.

Gostje so na oko videli, da mladenič ni iz družbe »višjih deset tisočev«, ker se je vedel nekam leseno in v plesu ni bil preveč gibčen.

Mladenič je bil tako zaverovan v svojo kneginjo, da še opazil ni radovednih obrazov okoli sebe.

Okoli polnoči je priskakljaj mladenič spet h kneginji in jo »moril« s plesom. Seveda ji to ni šlo v račun, zato je prosila svojega moža, naj poižve, kdo neki je ta nadležni gospod.

Knez J. je pręcej naprosil nekega poslaniškega uradnika, naj pogleda za fantom. Našel ga je v buffetu, kjer se je mastil z obloženimi kruhki, pil konjak in si pravkar naročil šampanjec.

Poslaniški uradnik je diskretno poklical neznanca v stransko sobo, da bi mu prihranil neprijetnosti pred gosti. Nepoklicani gost je bil Jakob Kuks, nezaposleni zasebni uradnik.

Ko je kmalu nato jahta pristala ob obali, ga je odvedel policijski agent na kopno in ga gnal s seboj na po-

licijo. Kuks je na stražnici izjavil, da mu

ne bo prav nič žal, če ga zapro, saj se mu je izpolnila srčna želja, da je plesal v izbrani družbi, ne pa zmerom z natakarcami, šiviljami in modistkami. Samo en sam ples je hotel plesati v življenju s pravo pravcato kneginjo in zdaj, ko se je to res zgodilo, je presrečen.

Povedal je brez ovinkov, da je splezal na jahto po vrvi in se je že

takoj v začetku pomešal med odlično družbo, prisluškoval pogovorom elegantnih gospodov in razkošno oblečenih dam in z vso natančnostjo opazoval njihove kretnje in njihovo vedenje.

Romantičnega mladeniča so izpuštili, toda zadeva še ni rešena. Sodniki stikajo po zakonikih in iščejo paragraf, ki uvršča to med zločine, če se zasebni uradnik prikrade na zabavo diplomatov in aristokratov, sedi z njimi na istih stolih in pleše s kneginjo. Najbrž ga ne bodo niti v starem kraljevskem zakoniku našli.

Zaradi dopustov

našega osebja izidejo ta mesec samo 3 številke „Družinskega tednika“. — Prihodnja številka zato ne izide 9., temveč šele 16. avgusta t. l.

Najdelavnejša Američanka

V New Yorku, julija

Zenska, ki v Ameriki največ dela, je prav gotovo Frances Robinsonova, tajnica in »desna roka« predsednika »NRA«, generala Johnsona. »NRA« (okrajšava National-Recovery-Act) so ustanovili pred letom dni v svrhu gospodarske obnove Združenih držav. Skraja je štela vsa ustanova samo 87 uradnikov, zdaj jih pa dela samo že več ko 1500. Duša organizacije je gospodična Robinsonova, ki ji na kratko pravijo »Robi«. Ves obširni poslovni aparat pozna bolje ko svoj žep. Vse ve, vse napravi, odloča o tem, kdo bo sprejet in kdo ne bo sprejet v avdijenco pri njenem šefu, sporazumno z njim določa smernice dela, ukazuje in se pogovarja s časnikarji v njegovem imenu.

Ta vsestransko zmožna tajnica ima samo 200 dolarjev manj plače od generala samega. Približno 350.000 dolarjev dobiva. Nekoč, ko so generala zaradi tega prijeli, je dejal:

»Gospodična Robinsonova pozna ves stroj »NRA« mnogo bolje nego jaz, ničesar ne pozabi in niti malenkost ji ne uide. Zaslužila bi še večjo plačo za tako vestno delo.«

Najzanimivejše je pa to, da je mislil Robinson od sile odločna, čeprav je slabotna in drobna kakor kakšno dekletce. Tehta komaj dobrih 40 kil. Za pisalnikom sedi od osme zjutraj do pozno v noč. Obeduje kar v pisar-

ni; zemlja z gnjatjo in kupica mleka sta ji dovolj.

Še celo o polnoči je razsvetljeno na velikem posloju »NRA« njeno okno. Vsa druga okna so temna, a ona, najvestnejša in najbolj delavna tajnica v Združenih državah, ždi za pisalnikom in dela, dela...

Poravnajte naročnino!

Nem zdravnik se uči govorenja

V New Yorku, julija

Neki newyorški zdravnik, ki so mu morali izrezati jabolko v grlu, je onemel. Zdaj se je spet navadil govoriti, ne da bi si dal vstaviti kakšno protezo, kajti še tako dovršeno umetno jabolko bi ne moglo nikoli oponašati človeškega glasu in bi glas skozenj zvenel kakor piskanje stare gramofonske škatle. Tak glas bi pa bil za bolnika in za vse ostale, ki bi ga poslušali, prava muka. Zato so to misel opustili.

Ta naš zdravnik se je pa pričel takoj, ko se mu je po operaciji grlo zacelilo, vaditi globokega vdihavanja

zraka v želodec. Nato je zrak iz želodca ali sunkoma ali počasi izdihaval in hkratu krčil bolj ali manj vratno mišičevje, da je skozenj iztisnjeni zrak donel. Že čez štirinajst dni je znal te spočetka čudne zvoke oblikovati v lahke besede. Glas je zvenel popolnoma človeški in prijetno.

Zdravniki in znanstveniki si zdaj belijo glave, kako je moči brez jabolka govoriti, in nameravajo s posebnimi pripravami fotografirati delovanje posameznih razdelkov in mišic v grlu.

V Ameriki je pač vse mogoče!

Deset zapovedi za naročnike »Družinskega tednika«

1. zapoved

Plačajte naročnino redno in vselej naprej!

2. zapoved

Če nimate denarja in ne morete lista plačati, ga takoj vrnite!

3. zapoved

Ne izposojajte »Družinskega tednika«, posebno ne takšnim osebam, ki si ga lahko same kupijo. S tem škodite nam, ker bi sicer lahko dvignili naklado lista za več tisoč, obenem pa tudi sebi, ker ne moremo »Družinskemu tedniku« povečati obseg.

4. zapoved

Če ste z listom zadovoljni, povejte to vsem, če niste, pa povejte samo nam!

5. zapoved

Če se obrnete na nas s kakšnim vprašanjem, ne pozabite priložiti znamke za 1:50 Din!

6. zapoved

Kadar nam pišete, pazite, da pravilno frankirate, ker premalo frankiranih pisem in dopisnic ne sprejmemo.

7. zapoved

Če se poročite, če odpotujete ali če se preselite, Vas prosimo, da nam sporočite svoj naslov, obenem pa tudi naslov, na katerega ste doslej prejeli list. Enako storite, če odide Vaš sorodnik ali znanec, ki je na list naročen, k vojakom. Drugače imamo mi in Vi nepotrebne stroške.

8. zapoved

Ako naročnik umre, vrnite nanj prihajajoči list, če se sami ne mislite nanj naročiti.

9. zapoved

Če prejmete list z napačnim naslovom, odstrizite na vrhu »Družinskega tednika« nalepljeni napačni naslov, ga prilepite na kos čistega papirja in ga prečrtajte. Spodaj pa napišite svoj pravi naslov. Ako nič drugega ne napišete, nam smete poslati tak popravek v odprtem pismu kot tiskovino z znamko za 25 par.

10. zapoved

Priporočajte »Družinski tednik« vsem svojim prijateljem, znančim in sorodnikom doma in v tujini! Priznati morate, da je tega priporočila vredno.

Zdravnikov račun

Napisał Frédéric Boutet

Kmalu potem ko se je naselil v vasi, je dobil zdravnik Pierre Girard nekega dne, ravno ko se je vrnil z obiska pri bolnikih, obvestilo, da so grajski poslali ponj. Kazalo mu tedaj ni drugega, kakor da se spet odpelje. Hitel je tem bolj, ker so ga danes prvič poklicali v grad in je upal, da bo našel tam petičnejše paciente od siromašnih kočarjev, ki so mu po večini plačevali z živežem.

Pravili so mu, da živi na gradu bogata mlada vdova z dvema majhnima hčerkama in starejšo sorodnico. Mladega zdravnika je že dolgo mikalo, da bi tudi od znotraj videl grad, ki se je okoli njega že tolikokrat vozil s svojim malim avtom.

Sluga je odvedel Pierra v okusno opremljen salon. S strokovnjaškimi očmi je mladi zdravnik občudoval starinsko pohištvo in dragocene slike. Nad vsem je pa plaval čudno zapejljiv parfüm...

V sobo je stopila lepa mlada žena, visoka in vitka ko jelka. Njen fini podolgovati obraz je bil komaj zaznavno našminkan. Gosti plavi lasje so ji v velikih kodrih valovili nad čelom.

»Hvala vam, gospod doktor, da ste tako hitro prišli,« je začela, ko se je Pierre predstavil. »V hudih skrbeh sem. Moja starejša hčerka ima vročino. Ali je ne bi preiskali?«

Pierre je ugotovil, da je mala obolela za škrlatinko, nato je pa spet sedel v avto in se odpeljal. Skoraj avtomatski je šofiral. Vsega ga je prevzelo neko čuvstvo, ki ga še ni poznal. Zdelo se mu je, kakor bi se bilo njegovo življenje iznenada s temelja izpremenilo, njegovo pusto in žalostno življenje, ki si ga je zaman skušal olepšati. Neprestano mu je zvenel v ušesih glas mlade žene, neprestano je videl pred seboj njen obraz, skladnost njene postave in njenih gibov...

Tudi na gradu so dobili o njem ugoden vtis. Celotna teta Florence, šestdesetletna devica, ki je svoji nečakinji vodila gospodinjstvo, pametna stara dama, je bila polna hvale o mlademu zdravniku.

Vsak dan je Pierre prihajal k bolnemu otroku, in ko je bil teden okoli, je bil smrtno zaljubljen v lepo grajsko gospo. Razen ur, ki jih je smel prebiti z njo, ni bilo zanj več življenja. Nanjo je mislil, kadar je podil svoj avto po prašnih cestah in kadar je hodil obiskovat bolnike v nizkih kočah. Z mladostno navdušenostjo prve velike ljubezni je izgovarjal sam pri sebi ime Marije-Tereze. In v sanjah se ji je z najstrastnejšimi besedami izpovedoval ljubezni, ki se je vprčo nje ni upal niti namigniti...

Kmalu je vzklikala med njima neka domačnost. Iz zdravnika kaj rad nastane prijatelj. In ni bilo dolgo, ko sta začela Pierre in Marija-Tereza drug drugemu pripovedovati o svojem življenju. On ji je govoril o svojih otroških letih, o svoji materi, svojih študijah in o upanju, da postane nekoč velik in slaven zdravnik — sanje, ki se jim je moral odpraviti, ko je kmalu po njegovi promociji propadlo očetovo podjetje.

Tako se je ves izpovedal tej očarljivi mladi ženi, ki je v njeni družbi od dne do dne bolj spoznaval, kaj je ljubezen. In ona je s čedalje večjim zanimanjem prisluškovala njegovim besedam in mu vračala zaupanje z

zaupanjem. Povedala mu je, da je že štiri leta vdova po možu, ki je bil mnogo starejši od nje in se je brigal samo za svoje kupčije, njo pa zanemarjal.

Globoka je bila njuna medsebojna simpatija, toliko večja, ker ju je družila še skupna ljubezen za glasbo...

In prišel je dan, ko se je Marija-Tereza zavedela, da ljubi Pierra Girarda. Mirno je sprejela to spoznanje in ni ji prišlo na um, da bi se upirala čuvstvu, ki je poglajalo v njenem srcu tako globoke korenine.

Kaj naj bi tudi storila? Z gradu ni mogla, zdravnika odsloviti takisto ne. Zaradi občutljivega zdravja svojih dveh hčerk se je bila preselila na deželo in se tam ni dolgočasila, preden se je seznanila s Pierrrom. Zdaj jo je pa obšlo spoznanje, da ne bi več vzdržala na gradu, če bi Pierre opustil svoje obiske. Tudi se je zavedala, da je še mlada in da koprni po ljubezni...

Nekega neprijaznega novembrskega večera se je zgodilo. Bila sta sama v njenem malem salonu. Pierre se je hotel posloviti, tedaj sta pa padla drug drugemu v objem; kako je prav za prav prišlo, pozneje niti sama nista znala povedati.

Vprašanje plačila je postalo pereče nekaj dni po prvem januarju, v času, ko zdravniki navadno razpošiljajo svoje račune.

Takrat sta bila Pierre in Marija-Tereza že šest tednov zaljubljen par. Globoko občutene sreče, ki sta jo uživala drug ob drugem, ni skalila niti senca nesoglasja. Obema se je zdelo, da dotlej sploh še nista živela. Njuno srečo je kalilo samo to, da so ure, ko sta smela biti skupaj, tako hitro minevale, in da sta morala neprestano paziti, da ne izdasta svoje ljubezni.

»Ljubi otrok,« je rekla nekega dne teta Florence svoji nečakinji, »mladi mož nam še zmeraj ni poslal računa. Vem, da tega iz takta ne stori, toda

vzlic temu morava misliti na to, da ga plačava. Prosila si ga, naj hodi še zmeraj k otrokoma, čeprav sta že popolnoma ozdravela. Seveda si prav storila, saj tudi meni časih ni dobro, toda zastoj mu pa le ne smeva jemati dragocenega časa.

»Tudi jaz sem že na to mislila,« je odgovorila mlada žena in se zagledala v svoje roke. »Res je, čim prej mu moram plačati, kar... kar sem mu dolžna...«

»Tem bolj, ker je revež. Gotovo si tudi ti že opazila, kako ponošene obleke ima. Mogoče ni bilo prav, da sva ga kakor prijatelja sprejeli v hišo — taka reč stvar še bolj zaplete — zato se morda ne upa... Že jutri bom z njim govorila.«

»Zelo hvaležna ti bom,« je počasi rekla Marija-Tereza, »če urediš to stvar...«

»Ne, Marija-Tereza, kar mi je danes rekla tvoja teta, pa res ne gre!

Ali ne čutiš, da je žaljivo zame? Pa vendar tudi ti tako ne misliš? Od tebe naj vzamem denar! Da me plačaš kakor tujca! Ali me mar ne ljubiš? Kaj pa misliš, kdo sem? Ko sem srečen, da smem paziti na tvoja otroka...«

»Prosim te, Pierre, bodi vendar pameten! Saj je to čisto prirodno in samo po sebi razumljivo! Poklicala sem te kot zdravnika, žrtvoval si svoj čas mojima otrokoma — zato bi hotela to stvar tako urediti, kakor se običajno uredi...«

Ko je ostala sama, je Marija-Tereza obupno iskala, kako naj to stvar uredi. Še nikoli ni videla svojega dragega tako užaljenega in ogorčenega. Vedela je, da ji brez Pierreve ljubezni ni več življenja, prav tako pa tudi ni njene hčerki potrebujeta skrbne nege požrtvovalnega zdravnika. Ni imel prav! Prvič danes je bila skoraj jezna nanj. Grenka misel jo je prešinila: ali mu mar isto pomeni kakor vaški kmetje, ki ga plačajo v blagu?

Zdajci je planila pokoncu: našla je!

Samomorilec Kovacs

Napisał Mihael Erdödy

Jožef Kovacs se je opotekel skozi vrata. Še zmeraj mu je zvenel v ušesih hripavi glas generalnega ravnatelja:

»Na žalost vas moram odpustiti. O odpravnini seveda ne more biti niti govora...«

To je bilo vse. S temi kratkimi besedami so mu dali razumeti, da banka ne more več plačevati odvisnih uradnikov.

Jožef Kovacs se je z nemim stiskom roke poslovil od svojih tovarišev. Njihovi sočutni pogledi so razodevali, da vidijo v njegovem odhodu migljaj, kakšna usoda čaka prej ali slej tudi nje.

»Kaj boste zdaj začeli?« ga vpraša eden izmed tovarišev, s katerim je delal za isto mizo.

Kovacs je skomignil z rameni in sprejo zastrmel predse:

»Ostane mi samo še Donava...«

Ta obupna izjava odpuščenega uradnika je prišla generalnemu ravnatelju do ušes, ko je ravno pregledoval jutranjike in primerjal tečaje. Nemirno, skoraj s strahom je obrnil list in preletel rubriko dnevnih novic. Zdajci je prebledel. V seznamu samomorilcev je zagledal kratko vest, da si je neki Jožef Kovacs skušal vzeti življenje.

Generalni ravnatelj je slabovoljno vstal in stopil k oknu, da bi prepodil te misli. Toda neprestano ga je podzavestno glodal občitek, da je on kriv Kovacsevega obupnega dejanja. Vzel je klobuk in neopazeno odšel iz pisarne.

Na cesti se je oddehnil. Pomislil je: »Zakaj sem prav za prav zapustil urad?«

Na misel mu je prišla javna bolnica, kjer se Jožef Kovacs bori s smrtjo. Spet se je vest oglasila v njem. Kakor bi jo hotel pregnati, je napel prsi, odprl dozo in si prižgal cigareto. Ko je prišla mimo njega neka lepa dama, se je celo ozrl za njo.

Pomignil je bližnjemu taksiju.

»V Au...« je rekel šoferju.

Hotel si je ogledati vilo, ki si jo je najel čez poletje.

Pierre je imel za seboj mrzlično neprespano noč, ko je drugo jutro kakor po navadi prišel na grad, da preišče otroka. V salonu ga je sprejela teta Florence:

»Ljubi prijatelj,« mu je rekla, »vsem vem. Marija-Tereza mi je povedala... Da, vse... Nu, saj ni treba, da bi bili v zadregi... Njenega denarja ne marate? Razumem. Ona vas noče pustiti? Tudi razumem. A potem je pač najenostavneje, da se oženite z njo — in stvar bo v redu. Po njenem naročilu govorim...«

Pierre se je moral prijeti za stol. »Da se z njo oženim? Ali me res mara? Vzeti me hoče?...«

»Stopite k njej. Čaka vas.«

Pierre si tega ni dal dvakrat reči.

»Kako premeteno je prav za prav to,« je premišljala teta z drobnim usmevom. »Plačila ne mara, ker je zaljubljen v mojo nečakinjo. Toda čisto prirodno se mu zdi, da se z njo oženi in da deli z njo vse njeno premoženje... Pri vsem tem je pa res iskren... Kako čudovito modra so pravila sodobnega družabnega življenja!«

S tem je bila za generalnega ravnatelja zadeva Jožefa Kovacs pri kraju. Toda ko je avto privozil do mosta in je zagledal Donavo, ga je zbudilo. Nagnil se je k šoferju:

»Obrnite! V splošno bolnico...«

Na hodniku mu je legel na prsi težki duh po zdravilih. S svinčnimi nogami je šel po stopnicah in kakor v sanjah poiskal številko osem in štirideset.

Potrkal je.

Usmiljenka mu je odprla.

»Iščem... gospoda... Jožefa Kovacs...«

»Gospod Kovacs je žal... že umrl... Pred pol ure so ga odnesli dol v secirno dvorano...«

Generalni ravnatelj je prebledel.

Pred očmi se mu je zvrtilo...

Pol dveh je bilo, ko se je vrnil v pisarno. Dal je poklicati svojega tajnika.

»Poslal bi vdovi Jožefa Kovacs majhno podporo... Recimo tisoč pengov...«

»Oprostite,« je osuplo zajecjal tajnik. »Če hočete gospod generalni ravnatelj pomagati Jožefu Kovacsu, bi ga vendar rajši vzeli nazaj v službo...«

Generalni ravnatelj je nabral obrvi:

»Tega... žal... ne morem več...«

»Ubogi Kovacs pa še zmeraj upa...«

»Ne govorite neumnosti...«

»Oprostite...«

»Saj še ne veste, da...«

Tajnikov obraz je zdajci zasijal.

»Ne zamerite, gospod generalni ravnatelj... tisti samomorilec, ki so o njem pisali današnji jutranjiki, ni naš Jožef Kovacs... Igra usode je hotela, da se je ravno danes...«

Generalni ravnatelj ga je začudeno pogledal:

»Ni naš Jožef Kovacs? Ali zanesljivo veste?«

Tajnik je veselo odvrnil:

»Seveda. Živi dokaz za to pa sedi zunaj v predsobju... in čaka gospoda generalnega ravnatelja...«

»Če je tako... pa recite temu Kovacsu...«

Potem se je iznenada premislil:

»Ne, ničesar mu ne boste rekli...«

Grof MONTE-CRISTO

Roman

Napisal Aleksander Dumas

49. nadaljevanje

»Oprostite, gospod grof,« reče Danglarsova žena, »sram me je sicer priznati svojo slabost, toda vaša strašna istorija mi je šla do živega; dovolite mi, da sedem.«

Monte-Cristo se ji prikloni, nato pa stopi h gospe Villefortovi:

»Bojim se, da bo gospa Danglarsova spet potrebovala vaše stekleničice.«

Toda še preden se utegne Villefortova žena obrniti k svoji prijateljici, zašepeta njen mož baronici na uho:

»Jutri moram z vami govoriti.«

»Kje?«

»Pridite v mojo pisarno, tam bo še najvarneje.«

»Dobro, prišla bom.«

Takrat pristopi gospa Villefortova.

»Hvala, ljuba prijateljica,« odmahne baronica in se skuša nasmejniti. »Nič hudega ni bilo.«

VII

Berač

Med tem se je zmrčilo in Villefortova žena je izrazila željo, česar se baronica ni upala storiti, da bi se vrnil v Pariz. Villefort je vstal in povabil Danglarsovo ženo v svoj voz, da bo pod okriljem njegove žene. Danglars je bil ves čas tako zatopljen v pogovor s Cavalcantijem, da ni ničesar opazil, kar se je godilo okoli njega.

Med tem ko je Monte-Cristo vzel stekleničico iz rok gospe Villefortove, mu ni ušlo, da se je Villefort približal gospe Danglarsovi. Čeprav je kraljevski prokurator tako tiho govoril, da ga je še baronica komaj razumela, je grof ugenil, kaj ji je povedal.

Morrel, Chateau-Renaud in Debray so se poslovili od gostitelja in odjezdili na svojih konjih, obe dami sta pa sedli v Villefortovo kočijo. Danglars je postajal čedalje bolj navdušen nad Cavalcantijem starejšim in ga je povabil v svoj voz.

Andrea je stopil v svoj novi dvokolesni spornik voz. Med večerjo ni dosti govoril, kajti bil je prepameten, da bi se v prisotnosti toli bogatih in uglednih gostov — med njimi je ne brez nemira slišal imenovati ime državnega pravdnika — upal ziniti kakšno budalost. Potlej se je obema Cavalcantijema pridružil gospod Danglars. Bankir je bil pred vsem računar; videč da sta Cavalcantija očitno v dobrih zvezah z Monte-Cristom, si je dejal, da mora biti stari velik bogataš, ki

je svojega še neizkušenega sina samo zato vzel s seboj v Pariz, da se izpopolni v družabnem življenju.

Danglars je z vidnim ugodjem opazoval veliki demant, ki se je lesketal na majorjevem mezincu; kot pameten in izkušen mož je bil namreč major svoje bankovce brez odloga naložil nakit, boječ se, da se papirjem kaj ne pripehi. Po večerji sta mu Cavalcantija med pogovorom zaupala, da imata pri njem odprt kredit, stari za 48.000 frankov enkrat za vselej, mladi pa za 50.000 frankov na leto. To je kajpada njun ugled pri baronu še povečalo. Za to se je čutil malone počaščenega, ko mu je Cavalcantij dejal, da se bo drugi dan oglasil pri njem v poslovnih zadevah.

Andrea je ravno hotel zapovedati svojemu kočijažu, naj požene, ko začuti tujo roko na ramenu. Presenečen se obrne in zagleda zagorel obraz z dolgo divjo brado, s čudno žarečimi očmi in porogljivim nasmehom. Neznaneva glava z že sivečimi lasmi je bila ovita z rdečo kockasto rufo, visoko in koščeno telo mu je pa pokrival zamaščen in razcapan povrtnik.

Ali je mladi mož spoznal v luči kočijske svečilke ta obraz, ali ga je pa že pogled sam na ta strašni obraz navdal z grozo?

»Kaj bi radi?« vpraša.

»Oprostite, da vas nadlegujem, toda govoriti moram z vami.«

»Zvečer je beračenje prepovedano!« zavpije kočijaž, hoteč rešiti svojega gospoda pred vsiljivcem.

»Nisem prišel beračiti zali gospodič,« odgovori neznanec livranemu slugi s tako ironičnim nasmehom in tako strašnim pogledom, da le-ta obmolkne. »Hotel bi le govoriti z vašim gospodom o neki stvari, ki mi jo je naročil pred štirinajstimi dnevi.«

»Govorite!« odgovori Andrea s povzdignjenim glasom, da bi utajil nemir pred svojim služabnikom. »Kaj bi radi? Pa brž povejte, prijatelj!«

»Rad bi...« reče tiho neznanec, »rad bi videl, da mi ne bi bilo treba peš v Pariz. Zelo truden sem, tudi tako dobro nisem večerjal kakor ti in se komaj držim pokoncu.«

Mladi mož vztrepeta nad to nepričakovano zaupljivostjo.

»Tak govorite vendar že! Kaj bi radi?«

»Nu, nič drugega kakor da me povabiš v svojo lepo kočijo in me odpelješ nazaj v Pariz.«

Andrea prebledi, vendar nič ne odgovori.

»I, seveda!« pokima mož z rdečo rufo, vlekne roke v žep in izzivalno pogleda mladega moža.

»To mi je kar tako prišlo na um — si razumel, mali moj Benedetto?«

Pri tem imenu si je mladi mož očitno premislil, zakaj stopil je h kočijažu in mu dejal:

»Ta mož mi ima res povedati nekaj važnega. Pojdi peš do mesnih vrat in si tam naroči drug voz, da ne prideš prepozno domov.«

Kočijaž ves presenečen odide.

»Stopiva vsaj v senco,« reče nato Andrea.

»O, zastran tega nič ne skrbi,« se zasmije neznanec. »Le počakaj, sam te bom spremil na primeren kraj.«

S temi besedami prime konja za uzdo in ga zapelje na prostor, kjer ni nihče mogel videti, kakšno čast mu je izkazal Andrea.

»O, ne misli, da mi je kaj do tega, da se peljem v tvojem lepem vozu,« reče neznanec. »Samo truden sem, pa govoril bi rad s teboj.«

»Vstopitel!«

Na srččo je bilo že tema, drugače bi ljudje videli res kaj neverjetne prizor, ko se je razcapan in zanemaren berač skobacal na blazine k elegantno oblečenemu gospodu. Andrea je pogledal na berača predmestja, ne da bi s svojim spremjevalcem le besedico izpregovoril; le-ta je takisto molčal in se smehljaj, kakor bi bil vesel, da se pelje v tako lepo kočijo.

Zunaj auteuilase Andrea ozre okoli sebe. Videč da ni žive duše nikjer, ustavi konja, prekriža roke in se obrne k možu z rdečo rufo okoli glave:

»Tako, gospod Caderousse, zdaj pa povejte, zakaj ste me prišli nadlegovati?«

»Moj Bog, nikar se ne srdi, prijatelj! Saj si vendar lahko misliš, kako hudo je, če je človek berač. Mislil sem, da se klafiš kje v Toskani ali Piemontu kot fakir ali kažipot za tujce, in hudo mi je bilo. Saj veš, da sem te rad imel kakor lastnega sina.«

»Dalje!«

»Nu, tedaj te pa naenkrat zagledam v elegantni kočiji s popolnoma novo obleko, kako se pelješ skozi mesto. Da nisi nema- ra odkril kak zlat rudnik?«

»Kakor vidim, vas grize zavist?«

»Nikakor nel Vesel sem, prav res sem vesel, da ti lahko čestitam, prijateljček. Toda ker nisem ravno izbrano oblečen, sem moral gledati, da te ne spravim v zadrego.«

»Res lepo ste to napravili! Vpričo mojega hlapca me ogovorite!«

»Kaj hočeš, otrok! Ogovoril sem te, kjer sem pač mogel. Iskrega konja imaš, razen tega si že od nature gladek ko jegulja; če bi te nocoj zgrešil, bi bil v nevarnosti, da te nikoli več ne dobim.«

»Saj sami vidite, da se ne skrivam.«

»Srečen človek! Vesel bi bil, če bi jaz o sebi lahko to rekel. Toda jaz se moram skrivati. Sicer sem se bal, da me ne boš več poznal, toda spoznal si me,« doda Caderousse s svojim zlobnim usmevom. »Da, dober fant si.«

»Povejte vendar že, kaj bi radi?«

»Nič več me ne tikaš, mene svojega starega tovariša. To ni lepo, Benedetto; pazi, da me ne ozlovoljiš.«

Ogorčenje mladega moža se pri tej grožnji na mah poleže.

Konja požene v počasen tek in reče:

»Tudi od tebe ni lepo, Caderousse, da se tako obnašaš proti svojemu staremu tovarišu, kakor si me pravkar imenoval: ti si iz Marseille, jaz pa...«

»Tak že veš, od kod si?«

»Ne, le to vem, da sem vzrasel na Korziki; ti si star in trmast, jaz pa mlad in takisto trmoglav. Med takšnimi ljudmi grožnje niso na pravem mestu; izlepa se je treba pomeniti. Ali sem jaz kriv, da se mi je usoda nasmejala, tebe pa še zmeraj nesreča preganja?«

»Tak usoda se ti je nasmejala? Torej si kočijaža nisi najel ne voza izposodil? Vse to je tedaj tvoja last? O, tem bolj!« vzklikne Caderousse in v očeh mu zagori pohlep.

»To si že sam moral ugeniti, če si me ogovoril,« odgovori Andrea nekoliko pogumneje. »Ako bi imel tako rdečo rufo na glavi, umazano obleko in raztrgane čevlje kakor ti, me pač ne bi hotel poznati.«

»Motiš se in krivico mi delaš. Nu, zdaj ko sem te spet našel, se ne bojim, da ne bi tudi jaz dobil spodobne obleke, saj vem, da imaš dobro srce. Če imaš dva plašča, mi boš pač enega dal; tudi jaz sem delil s teboj svojo juho in fižol, ko si gladoval.«

»To je res,« priprdi Andrea.

»Kakšen tek si takrat imel! Ali ga imaš še zmeraj?«

»Menda,« se zasmije Andrea.

»Imenitno si moral večerjati pri knezu, ki od njega prihajaš.«

»Nikak knez ni, temveč samo grof.«

»Grof! Kajpada je bogat?«

»Je, toda preveč mu ne zaupam; z njim ni dobro češnje zobati, se mi zdi.«

»O, ne boj se, na grofa ne merim, njega kar tebi prepustim. Toda,« doda Caderousse s svojim hudobnim usmevom, »razumel boš, da se moraš za to nekako odkupiti.«

»Koliko potrebuješ? Govori!«

»Mislim, da bi s kakimi sto franki na mesec mogel živeti.«

»S sto franki?«

»Ne Bog ve kako udobno, kakor si lahko misliš.«

»Ná, vzemi jih dve sto,« pravi Andrea in stisne Caderousu deset zlatnikov v roko.

»Lepo,« meni Caderousse.

»Oglasi se vsak mesec prvega pri hišniku, pa ti bo prav toliko izplačal.«

»Spet me hočeš ponižati, ko me pošiljaš k služinčadi. Ne, samo s teboj hočem imeti opravka!«

Dobro. Oglasi se tedaj vsakega prvega in vprašaj po meni. Tako boš dobival svojo rento vsaj dotlej, dokler bom sam prejemal sv. jo.«

»Imenitno! Vidim, da se nisem prevaral v tebi. Vrl dečko si in pravi blagoslov je, če sreča potrka pri takih ljudeh, kakor si ti. Daj, povej vendar že, kako se ti je tako na lepo obrnilo!«

»Našel sem svojega očeta.«

»Pravega?«

»E, dokler bo plačeval...«

»Bo zate oče in ga boš spoštoval. Kako mu je ime?«

»Major Cavalcanti.«

»In kdo ti ga je pomagal najti?«

Tajniku so se zasvetile oči.

»Ali naj ga pokličem?«

Generalni ravnatelj je skrčil pesti. V tem trenutku je bil spet samo bančnik.

»Pustite me s to rečjo pri miru!...«

Tajnik ga je široko pogledal.

»Kaj naj mu rečem?«

Generalni ravnatelj je udaril s pestjo po mizi:

»Vrzite ga skozi vrata...«

»Grof Monte-Cristo.«

»Oni, ki si bil nocoj pri njem na večerji?«

»Da.«

»E, daj no še mene prigrasiti pri njem za svojega sorodnika, če se že ukvarja s takšnimi rečmi.«

»Prav, govoril bom z njim.«

»Zelo dober si, če mi to na praviš,« reče Caderousse.

»Ko se že ti toliko zame zani- maš, mi boš menda dovolil, da tudi jaz povprašam, kakšni so tvoji nameni.«

»Prav imaš... Najeti si mislim spodobno sobo, kupiti čedno obleko in se vsak dan lepo obri- ti, pa hoditi v kavarno časnike braf. Zvečer si pa mislim privo- ščiti gledališče; ljudje me bodo imeli za peka, ki živi od svojih prihrankov. Takšno življenje mi že dolgo roji po glavi.«

»Lepo. Če si tako urediš in boš pametno živel, ti ne bo hude- ga... In zdaj ko si svoje dosegel in sem že doma, skoči iz voza in glej, da čim prej izgineš.«

»Nikar, prijateljček! Pomisli vendar: z rdečo rufo na glavi, ta- ko rekoč brez čevljev in ves raz- capan, pa deset cekinov v žepu — prav gotovo me že prvi straž- nik ustavi. Če naj se izmazem, mu moram kajpada po resnici pove- dati, da si mi ti dal denar. Potem bodo začeli poizvedovati in bo prišlo na dan, da sem brez slo- vesa odšel iz Toulona, ter me bo- do neusmiljeno odpremili nazaj na Sredozemsko morje. Postal bom spef številka 106 — in potem z bogom moj sen o prijetnem živ- ljenju na stara leta! Ne, sin moj, pa že rajši pošteno ostanem v prestolnici.«

Andrea nagubanči obrvi. Do- zdevni sin majorja Cavalantija je bil prebrisane glave, kakor se je sam rad ponašal. Naglo se ozre okoli sebe in spusti skrivaj roko v hlačni žep, kjer mu je ti- čala pištola.

Toda Caderousse ni niti trenu- tek izpustil mladega moža iz oči. Kakor hjavendan seže za pas in pofegne počasi na dan dolg španski nož, ki ga je za vsak slučaj zmeraj nosil s seboj.

Lina prijateljca sta se razume- la, kakor vidimo. Andrea po- fegne roko nedolžno iz žepa in si pogladi brke.

»Lepo,« Caderousse,« reče.

»Praviš, da bi hotel lepo živeti?«

»Potrudil se bom,« odgovori nekdanji krčmar pri Gardskem mostu in spravi nož nazaj v nož- nico.

»Dobro, pa se odpeljiva v me- sto! Toda kako misliš priti skozi mestna vrata, da ne boš zbudil suma? Zdi se mi, da je ta tvoja noša v vozu še bolj sumljiva, ka- kor če bi šel peš.«

»Počakaj, takoj boš videl,« od- vrne Caderousse.

S temi besedami pobere plašč z visokim ovratnikom, ki ga je kočijaž pustil na kozlu, in si ga vrže čez ramena; nato vzame Cavalantijev klobuk in si ga po- sadi na glavo.

»Kaj pa jaz?« vzklikne osuplo Andrea. »Ali naj mar ostanem gologlav?«

»E, prava reč! Saj brije veter, pa ti ga je pač odnesel.«

»Naj bo! Zdaj pa naprej, da kam prideval«

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetlolika sraj- ce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, monga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

Brez nevšečnosti sta minila mestna vrata. Pri prvi prečni uli- ci ustavi Andrea konja in Cade- rousse skoči na tla.

»Ohol!« vzklikne Andrea. »Pa plašč in moj klobuk?«

»Menda mi vendar ne privoščiš, da si nakopljem nahod?« se odreže Caderousse in izgine v temo.

»Križ je na tem svetu,« vzdihne Andrea in si zavijti ovratnik. »Človek res nikoli ne more biti popolnoma srečen.«

VIII

Zakonski prizor

Mladi možje, ki so se prvi po- slovili od Monte-Crista, so se na trgu Ludvika XVI. razstali: Mor- rel je krenil proti bulvarom, Cha- teau-Renaud čez Revolujski most, Debray je pa zavil vzdolž nasipa.

Morrel in Château-Renaud sta se očitno obrnila proti domu. Ne pa Debray. Od Louvra je po- gnal konja na levo in se ravno ustavil pred Danglarsovo hišo, ko je pridrdrala kočija gospoda Villerforta z baronico.

Kot star znanec je Debray od- jezdil na dvorišče, vrgel vaječi prvemu hlapcu, ki ga je srečal, in se nato vrnil pred hišo, da po- maga baronici iz voza. Ko so se dvoriščna vrata zaprla za njim, se Debray živahno obrne k Dan- glarsovi ženi.

»Kaj vam je vendar, Hermina? Kako vas je le mogla grofova povest, ali bolje pravljica, tako razburiti?«

»Ker sem bila nocoj strašno slabo razpoložena.«

»Ne, Hermina, o tem me ne boste prepričali. Narobe, prav razigrane volje ste bili, ko ste prišli. Nekaj se vam je moralo zgoditi. Zakaj mi ne poveste? Saj veste, da ne prenesem, da bi vam kdo kaj žalega storil.«

»Če vam povem, Lucien, da ni bilo nič drugega!«

Za Debraya je bilo jasno, da je moralo gospo Danglarsovo nekaj razdražiti, pa noče niko- mur povedati. Kot človek, ki se je že zdavnaj privadil ženskim muham, ni maral siliti vanjo; po- čakal je rajši ugodnejšega tre- nutka, ko se mu bo morda sama od sebe izpovedala.

Pred vrati svoje sobe sreča baronica svojo komornico Kor- nelijo.

»Kaj počne moja hči?« jo vpraša.

»Ves večer je študirala, potem je šla pa spat.«

»Prav,« prikima baronica. »Sle- cite me!«

Stopili so v spalnico gospe Danglarsove. Debray se zlekne na veliko zofo, baronica pa od- ide s Kornelijo v svoj kabinet.

Nekaj minut nato se vrne v za- peljivem negližeju in sede k Lu-

cienu. Nekaj časa je bilo vse tiho v sobi; baronica se je za- mišljeno igrala s svojim psičkom. Potem se Debray obrne k njej in mehko reče:

»Povejte mi odkrito, Hermina: kaj ne da se vam je nekaj pri- pelilo?«

»Nič,« odkima baronica.

Toda morala je vstati, da za- jame sape; zdelo se ji je, da jo hoče zadušiti. Stopila je k zrea- lu.

»Strašno, kakšna sem nocoj; človeka mora biti kar strah pred menoj.«

rudi Debray vstane. Ravno je hotel zavrniti baronico trditev, ko se odpro vrata in se prikaže baron. Lucien sede nazaj na zo- fo. Pri šumu odpirajočih se vrat se baronica obrne in začudeno zagleda svojega moža.

»Dober večer, gospa,« pozdra- vi bankir. »Dober večer, gospod Debray!«

Baronica je bila prepričana, da se hoče njen mož opravičiti za- radi nekaterih trdih besed, ki so mu ušle čez dan; zato napravi dostojanstven obraz in se obrne k Debrayu, ne da bi odgovorila na možev pozdavi.

»Citajte mi kaj, gospod De- ray!«

Debraya je bil Danglarsov obisk prvi mah nekoliko zmedel; videč, da je baronica tako mirna, se pa tudi on potolaži in seže po najbližnji knjigi.

»Oprosite, gospa,« povzame bankir, »bojim se, da vas bo pre- dolgo bdenje utrudilo; enajst je že ura in gospod Debray stanuje precej daleč.«

Debray skoraj odreveni od osuplosti. Čeprav je Danglars govoril popolnoma mirno in vlju- dno, se je za njegovim navidez- nim mirom nedvoumno brala od- ločnost, da nocoj ne bo pustil veljati volje njegove žene. Tudi baronica se zavzame in upre v svojega moža tak pogled, da bi se gotovo premislil, če ne bi ravno iskal v časniku najnovej- šega tečaja svojih rent. Tako je pa njen pogled brez želenega uspeha zdrsnil ob njem.

»Gospod Lucien,« se obrne te- daj baronica k svojemu prijat- elju, »povem vam, da me spanje še prav nič ne mika. Ravno no- coj se mi hoče kramljanja z vami, in tako vam ne kaže dru- gega, kakor da me poslušate, pa čeprav bi morali stoje za- spati.«

»Na razpolago sem vam, mi- lostljiva,« odvrne vdano Lucien.

»Dragi gospod Debray,« meni bankir, »svetujem vam, da ne a- pravljate dragocenega nočnega časa s poslušanjem abotnosti mo- je žene; saj je jutri še en dan. Nocojšnji večer sem si izgovoril zase in se mislim z vašim dovo- ljenjem pogovoriti s svojo ženo o nekaterih važnih rečeh.«

To pol je njegov udarec zadel v črno: Lucien in baronica sta kar obnemela. Zakonski mož je zmagal nad domačim prijate- ljem.

»A ne mislite, da vas odga- njam, ljubi Debray,« povzame spef Danglars, »o, nikakor ne! Le nekaj nepričakovanega je pri- šlo vmes, da moram še nocoj z baronico govoriti. Take reči se

pri meni tako redko pripete, da se zato pač ne smete srditi.«

Debray nekaj zajecija in se hlasno poslovi.

»Neverjetno,« zamrmra sam pri sebi, ko zapre vrata za seboj, »neverjetno, kako hitro nas ti za- konski možje, ki se nam zde tako smešni, uženo v kozji rog!«

Ko je Lucien odšel, se spusti Danglars na zofo, zapre knjigo in se jame igrati s psom. Toda psiček ni imel pravega razume- vanja za njegovo pozornost in ga je hotel ugrizniti. Tedaj ga zgrabi za vrat in ga zažene v drugi konec sobe na oľomano.

Zival zacvili, toda ker je pri- letela na mehko, se hitro potolaži in mirno obleži.

»Vaše vedenje postaja čedalje lepše,« reče mrzlo baronica. »Na- vadno ste samo neotesani, nocoj ste pa povrh še sirovi in ne- sramni.«

»Bržkone zato, ker sem nocoj slabše volje kakor navadno.«

Hermina pogleda svojega moža s smrtnim prezirom. Drugače so strele iz njenih oči ponosnega bankirja pri priči ukrofile; toda nocoj se za to še zmenil ni.

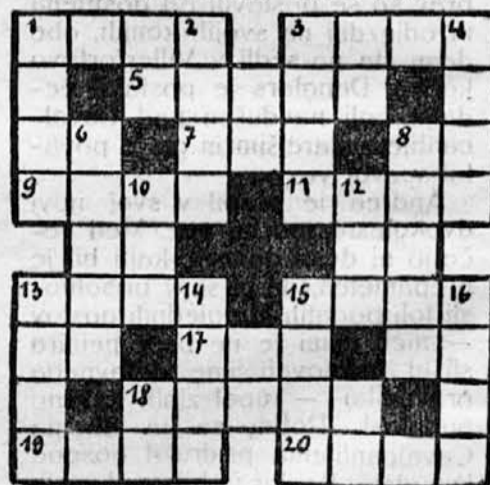
»Kaj mi mar vaša slaba volja!« vzklikne razdraženo baronica. »Spravite jo pri sebi ali jo pa stresajte na svojem osebju!«

»Ne, gospa,« odvrne pokojno Danglars. »Vaš nasvet ne drži in se ne mislim ravnati po njem. Moji uradniki so pošteni ljudje, ki mi zbirajo moje imetje in še da- leč ne dobe fiste plače, kolikor so je vredni. Zato se nad njimi ne mislim znašati. Ne, v jezo me spravljajo oni, ki sede za isto mizo kakor jaz, ki gonijo moje konje do onemoglosti in sprav- ljajo mojo blagajno na kant.«

»In kdo so ljudje, ki spravljajo vašo blagajno na kant? Prosim, vas, izražajte se razločneje.«

»O, prav rad,« odgovori Dan- glars. »To so fisti, ki jo v eni uri izpraznijo za 700.000 frankov.«

Križanka šte. 11

Pomen besed

Vodoravno: 1. vzvišen prostor, 3. malik, 5. jugoslovanska dežela, 7. da- rilo, 8. del koleša, 9. reka v Sibiriji, 11. član starega indijanskega rodu, 13. povabljenec, 15. kraj v Sremu, 17. ži- valski okras, 18. trenuten ogenj, 19. so- rodnik, 20. gradbena potrebščina.

Navpično: 1. roparica, 2. pol imena znanega nemškega pisatelja, rojenega v Jugoslaviji, 3. napis na križu, 4. maroga, 6. judovski kralj, 8. predlog, 10. del glave, 12. afriška reka, 13. poslednje po- čivališče, 14. pristanišče na Jadranu, 15. zabava, 16. prometno sredstvo, 18. ži- valski glas.

Rešitev križanke šte. 10

Vodoravno, po vrsti: stik, obok, r, rim, l, tank, ergo, ik, akt, ar, t, d, k, ač, sol, ta, nebo, aron, l, job, g, mora, anam.

Dorothea Wieck je zmagala

Teško bi bilo opisati uspeh, ki ga je dosegla Dorothea Wieckova s svojim prvim ameriškim Paramountovim zvočnim filmom »Španska romanca«.

Kdor pozna neobčutljivost ameriških kinematografskih gledalcev, ki so že siti vseh še tako razkošnih in smešnih filmov, ki so se do sita nagledali ganljivega ameriškega »kiča«, ne bo hotel in ne bo mogel venrjeti, da so se prav ti gledalci raznežili ko so zagledali Dorotheo Wieckovo, da so ji navdušeno ploskali kakor doslej še nikomur.

Kje neki je ključ tolikemu uspehu? Američani so spoznali Dorotheo Wieckovo iz nemškega zvočnega filma »Dekle v uniformi«. Vedeli so, da je kakor ustvarjena za poseben ženski tip. Ta njen »tip« so poznali, toda ko so slišali, da igra v »Španski romanca«, so zmajali z glavami, češ, saj ne more ona, »gospodična bernburška«, igrati takšne vloge. Dejal so si, da sodi to dekle samo v uniformo in da drugega ne zmore.

Toda prav v »Španski romanca« je šele pokazala svojo pravo naravo, svojo dušo in svoj značaj, svoj »jaz«. Dorothea Wieckova ni žena, ki hrepeni po otrokovi ljubezni, žena je, ki razsipava svojo materinsko ljubezen, ki jo daje vso in iz vse svoje duše otroku. Ni slabotno neznačajno ženšče z vihravo in nedoločno dušo, temveč je čista, močna in plemenita duša, ki ji je več do tega, da dobrote deli, nego da bi jih sprejemala. Svoj novi obraz, svojo pravo dušo je pokazala šele zdaj, in zdi se kakor razodetje.

Mi Evropeci poznamo Dorotheo Wieckovo že dalje časa in bolj kakor Američani. Videli smo jo, ko nas je v »Dekle v uniformi« prvič presenetila, ko je v »Trenku« pokazala že malce svojega današnjega obraza in ko je v »Ani in Elizabeti« že zorelo nekaj velikega v njej. Vemo tudi, kako mučna in trnjeva je

Veliki rimski modrijan in pesnik Terenc je nekoč dejal: Človek sem; nič človeškega mi ni tuje. Da, tudi Dorothea Wieckova je samo človek, skromna naravna ženska je. Stebri njenega uspeha torej niso znanje, rutina in njena nežna lepota; globlje je pogledala ljudem v oči in jih nav-

dušila prav s svojo skromnostjo in čisto vernostjo.

»Španska romanca«, visoka pesem materinske ljubezni, je največji uspeh evropske umetnice na ameriških tleh. Mi bomo lepoto filma z evropskim občutjem še globlje zajeli in se še resneje zamislili kakor Američani.

Zmagoslavje Grete Garbo

Pred nekaj dnevi je bila v New Yorku krstna predstava filma »Kraljica Kristina«, v katerem igra Greta Garbo glavno vlogo. Strokovnjaki so iz dveh vzrokov nestrpno čakali ta film; prvič zato, ker ga je režiral Rouben Mamulian, ruski režiser, ki mu vsi priznavajo, da je eden izmed najposobnejših režiserjev na svetu in filma na prav svojstven način; drugič pa zato, ker je podjetje Metro-Goldwyn-Mayer obljubilo, da takšne Grete Garbo še živ krst ni videl, kakršna je v tem filmu.

Občinstvo ni bilo razočarano, tem-

več prav prijetno presenečeno, kajti film je dal gledalcem še vse več, nego so obljubljali plakati.

Dopisnik berlinskega »Mittaga« je takoj po premieri poslal svojemu listu tako poročilo: Film »Kraljica Kristina« je prekrasen; tako dovršen je kakor nekoč Carusov glas, tako popoln kakor dela mojstra Michelangela. V tem filmu si je osvojila Greta Garbo najvišje mesto v igralski umetnosti. Zdi se, da se je povzpela na tako visoko stopnjo igralske umetnosti kakor doslej ena edina: Eleonora Duse.

za partnerja Bengta Djuberga, veliko komično vlogo so pa poverili slavni švedski komičarki Karin Swanströmovi. Režijo je vodil Gustaf Molander, edini švedski mojstrski režiser nemih filmov, ki je ostal v domovini.

Film je sijajno uspel. Tujci so se pričeli kar trgati zanj. Švedska filmska produkcija, ki je zadnje čase dovršila še nekaj drugih posrečenih filmov, si je napravila v tujini s tem delom sijajno reklamo. Nemci predvajajo ta film z naslovom »Ljubezen in poper«.

Angleži so se združili

Glavnice bo 3 milijone funtov šterlingov

Iz Londona poročajo: Associated British Picture Corporation je kupila večino delnic »Associated British Cinemas Ltd.« in »British Instructional Films Proprietors Ltd.« in tako vklepala v svojo pest po teh družbah pet vodilnih angleških filmskih koncernov.

Filmske novice

Joan Crawford si je dala po vzorcu Ramona Novarra postaviti na vrtu svoje vile v Breutwood-Hillsu miniaturno gledališče. V tem gledališču je prostora za 40 gledalcev, prirejeno je pa tudi za kino.

Za glavno moško vlogo v filmu »Peter, Pavel in Naneta«, ki ga bodo vrteli pod vodstvom avtorja Eriha Engla, so angažirali Hermanna Thimiga.

Micky-miška ima toliko prijateljev, da so le-ti ustanovili posebno društvo. Člani bodo pobirali prispevke v človekoljubne namene in prodajali v korist društva lesene, porcelanaste in pločevinaste miške Micky. Vsako leto bodo priredili v San-Franciscu svečane festivale.

Poslednji kriminalni roman Edgarja Wallacea »The green Pack« bodo zdaj ovekovečili v filmskih ateljejih v Beaconsfieldu pri Londonu.

Po dovršenem sinhroniziranju filma »Dekle z Dunaja« z Magdo Schneiderjevo in Phönixovega filma »Zame si ti najlepša žena« bodo ponemčili še francoski film »La Dactylo se marie« (Strojepiska se moži), ki ga nameravajo razposlati z naslovom »Zasebna tajnica«.

Nova družba bo imela okoli 3 milijone funtov šterlingov kapitala, kar je v našem denarju dobrih 600 milijonov dinarjev.

Poljaki na Dunaju

Pred nekaj dnevi so se pripeljali na Dunaj Poljaki in pričeli filmati »Gospodično od okenca, poštno ležeče«. Glavne vloge v tem filmu igrajo znani in odlični varšavski igralci, med njimi Alma Kar in Zabczynski. Režijo vodi Wašinjski. Poljaki, ki so še pred leti bili, prav kakor Čehi, odvisni od tujih filmov, so se že z nekaj filmov prav dobro odrezali in upajo, da bo ta film dobro uspel.

2000 filmskih slik na sekundo

Nova senzacionalna kamera

V Londonu, julija.

Pravkar so pričeli prodajati najnovjšo kamero za hitro filmanje. Kamera je izum neke angleške in ameriške tvrdke (Western Electric in Kodakov izdelek) in je urejena tako, da se osvetli na sekundo 2000 sličic na filmskem traku. Slike so popolnoma jasne in ostre, pri projekciji pa se bitja, drevje itd. premikajo tridesetkrat počasneje nego doslej pri filmanju s časovno lečo (Zeitlupenaufnahmen).

V znanstvene svrhe bo ta kamera kakor nalašč. Za zdaj je mogoče tako filmanje le na 16 milimetrskem filmskem traku.

POLETI

trpi mnogo ljudi zaradi glavobola in migrene. Današnja medicina nam je dala s sodelovanjem kemije proti glavobolu in migreni zanesljivo zdravilo: Pyramidon tablete »Bayer«.

Pyramidon tablete »Bayer« zanesljivo pomagajo tudi pri menstruacijskih težkočah.

Pyramidon tablete so praktično pakirane, tako da jih lahko vedno nosimo s seboj.

bila pot te mlade ženske, pot navzgor, pot k uspehu. Ko ji je bilo šestnajst let, jo je Reinhard »odkril« in ji dal vlogo v Ibsenovi »Divji ranci«. Potem se je potikala iz kraja v kraj s potujočimi igralci po Nemčiji in drugih evropskih deželah, časih je uspela, časih ne in morda bi še današnji »dan tavalja po svetu s trebuchom za kruhom, če se ji ne bi bilo posrečilo priti k filmu.

Dorothea Wieckova se je vzgojila v Švici in Nemčiji. Taka kot je v »Španski romanca« pomagala kot nuna ustvariti popolno visoko pesem o vse obsegajoči in osrečujoči materinski ljubezni, taka kot je skušala kakor svetnica polna vere razodeti čudežnost cerkve in vere, nam šele polkaže stezo po kateri je šla do uspeha. Živa resničnost je, živa nepokvarjena žena je, kakor jo je bog ustvaril.

Spet švedski film

Renesansa filmov

Pred dvanajstimi leti je zašla filmska industrija, ki se je v povojnih letih silno razvila, na mrtvo točko. V tem pustem času so Švedci nenadoma in nepričakovano predpisali filmu nove zakone.

Popolna skladnost narave, dejanja in igralcev je bila prav posebna odlika švedskih filmov, ki so bili povsod velik umetniški dogodek.

Toda denarno močnejša ameriška in nemška filmska podjetja so zvalila vse boljše švedske igralce in režiserje v tujino — in švedski filmi so bili za več let zapisani smrti... Šele zvočni film je spet odprl vrata domači švedski filmski produkciji. Leta 1932 so ustanovili Švedci manjše filmsko podjetje in zvrtili nekaj manjših nepomembnih filmov. Nedavno so pa dovršili veliko veseligr »Me, ki smo v kuhinji doma« po znameniti knjigi Sigríd Boovejve. Za film so angažirali najbolj znano švedsko igralko Tutto Berntzen-Roff, njej

Osvežujoče jedi za vroče dni

V vročini se menda nobeni gospodinja ne ljubi predolgo stati poleg razžarjenega štedilnika. Plačilo za ves njen trud so pa ponavadi nezadovoljni obrazi, kajti v pasji vročini malokatera jed tekne.

Gospodinje, vam bo prijetneje in drugim prav, če nas boste ubogale! V kraj juho in vse jedi, ki jih je treba na dolgo in na široko pripravljati! Rajši več hladne in sveže solate, zelene in kumarične, pese in zeljnate, poleg pa okusen mlad krompir, ki ga še niti strgati ni treba, ker je kar prav če ga pred kuhanjem temeljito okraščite in ga šele kuhanega, če je treba, olupite. V olju ali v masti ga popečete in posujete z opraznim peteršiljem, zrežete ga na kose in zalijete s prežganjem, ali ga pa zrežete v ploščice ter okisanega in politega z oljem servirate za solato.

Če preneseta mošnjček in želodec, spečete še na hitro kos mesa; to je v desetih minutah gotovo. Ali pa na maslu ali masti spečete jajce, pa boste videle pri obedu vesele oči. Nekaj nevsakdanjega bo. Če ne gre brez slaščic, pa pripravite karkoli že zjutraj, da je za obed le še pol ure pripravljanja, sicer so pa tudi take jedi za dodatek k obedu, ki jih pripravite že prejšnji večer, ko se je ohladilo, in jih odnesete k prijazni mlekarici ali trgovki, da vam jih da v hladilnik, če nimate sami mrzle kleti.

Zelo zdrava in okusna jed je:

sirova hladetina

Pol kile svežega, sladkega sira pretlačite in vmešate v dva z nekoliko stolčenega sladkorja, malo limonovega soka in nastrganih limonovih lupin spenjena rumenjaka, prilijete še nekoliko mleka ali smetane, pridenete pet lističev razmočene želatine in rahlo vmešate trd sneg iz dveh beljakov. Vso zmes denete v ohlajeno skledo in postavite na hladno. K jedi spadajo keksi ali rahel biskvit.

Beljake, ki nam ostanejo od drugih jedi, porabimo za

čokoladni sneg

10 dek čokolade nadrobimo v kupico, nalijemo do polovice vroče vode in čokolado raztopimo. Primešamo še 10 dek sladkorja in 3 lističe raztopljene bele želatine. Ko se zmes ohladi, vmešamo trd sneg iz 2 do 3 beljakov in 1/4 litra smetane ter damo jed v stekleni ali porcelanasti posodi na hladno.

Za zdrobov sneg

potrebujemo 15 dek zdroba, liter mleka, sladkorja po želji, ščepec soli, žlico masla ali olja, 3 deke nastrganih lešnikov ali mandljev in 3 do 4 beljake.

V mleku previdno, samo enkrat, prevremo sladkor in nastrgane mandlje, postavimo kozico na zmernejši ogenj in vsipavamo zdrob prav počasi, da se nam ne napravijo gru-

Sedaj poleti

mora vsaka dama preprečiti prehudo znojenje in neprijetni duh. Pri tem ji odlično pomaga sredstvo Oronit-vedica. 1 steklenica z navodilom Din 30.— Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

dice, ter kuhamo, stalno mešaje, tako dolgo, dokler se zdrob ne prekuha. Na to solimo in dodamo sirovo maslo. Ko se je zmes malo ohladila, vmešamo prav trd sneg iz 3 do 4 beljakov ter postavimo jed v ohlajeni skledi na mrzlo. K jedi serviramo malinovec ali kakršenkoli kompot.

Namestu mandljev ali lešnikov lahko začnimo jed s sekljanimi limonovimi ali pomarančnimi lupinami. Tako je ceneje.

Prav okusna in poceni je

biskvitna jed

Potrebujemo 15 do 25 dek piškotov, kislato mezo, sneg iz 3 beljakov ali 1/4 litra stolčene smetane, za vanilijevo kremo pa 1/4 litra mleka, 1 rumenjaka, 2 deki moke in zavojček vanilina.

Jed pripravimo tako: Po dva in dva piškota zlepimo z mezo in jih

Vabimo Vas k nakupu v najcenejši oblačilnici

A. Presker

Sv. Petra cesta 14

vlagamo v stekleno skledo. Čez piškote nalijemo gosto vanilijevo kremo, povrhu pa sladkan trd sneg iz beljakov, ali pa sladko stolčeno smetano.

Vanilijevo kremo napravimo: V mleku prekuhamo sladkor, ščepec soli in vanilin in dodamo v mleku stolčen rumenjaka in moko, pustimo še enkrat vzkipeči in postavimo na hladno.

Marelična jed

Marelic in stolčene smetane kupimo kolikor pač zmoremo, sladkorja in limonovega soka pa pridenemo po okusu.

Iz lepih zrelih marelic izluščimo koščice, narežemo mečo v tenke lističe, jih osladkamo in kanemo nanje limonov sok ter jih položimo v stekleno skledo. Malo sladkano smetano zvrhamo čez sadje in postavimo

Barvanje las

ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za lase, ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zagamčena. 1 garnitura z navodilom stane Din 30.— Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

DLAKE, cenj. dame!

na licu itd. Vas ženirajo, kvarijo Vam lepoto, eleganco in sramežljivost.

>Venerac eliksir Vas reši v par sekundah, brez bolečin, brez opasnosti vseh nepotrebnih dlak.

Naročite še danes lepo dišeči >Venerac eliksir, ne bo Vam žal.

Dobi se ali po pošti pošlje: 1 stekl. za Din 10.— (predplačilo), na povzetje 18.—, dve Din 28.—, tri Din 38.—.

COTIČ RUDOLF, Ljubljana VII

Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

na prav hladen prostor ali pa v hladilnik.

Sadna jed

Potrebujemo: 1/4 kile črešenj, ribeza in kosmulj, sladkor, limonov sok, Oetkerjevo želatino in stolčeno smetano.

Pripravimo: Sadje dobro operemo, pečlje in koščice iz črešenj

odstranimo ter za hip prekuhamo v sladkani vodi. Dodamo še limonov sok in v vroči vodi raztopljeno želatino, ki jo po možnosti še precedimo. Vse skupaj dobro premešamo, a tako, da sadja ne zmečkamo. Jed postavimo na hladno, tik pred serviranjem pa vsujemo nanjo še sladko stolčeno smetano. *

Sodobni problemi prehrane

Pomenimo se malo o sirovi hrani. Rastlinska sirova hrana ima le malo beljakovin. Med rastlinami najdemo samo dve vrsti, ki imata relativno precej beljakovin. Prva skupina so mandlji in orehi, druga stročnice. Teoretski se dajo iz orehov, mandljev, užitnih korenin, zelenjave in sadja sestaviti še nekam znosne južine, obedi in večerje, ki bi jim niti ne manjkalo beljakovin. Sicer pa uživajo že desetletja privrženci nekih sekt izključno samo tako hrano, dočim je na svetu le še nekaj divjih plemen, ki se deloma iz potrebe, deloma iz navade hranijo z zelenjavo, korenjem in sadjem. Zdravniško je pa dokazano, da naši ljudje ne morejo in ne smejo stalno uživati samo sirove hrane, čeprav so posamezniki, ki jedo samo sočivje in sadje, zdravi ko ribe in stari ko Metuzalem. Ti posamezniki so pač samo izjema, ki potrjuje pravilo.

Slej ko prej se pojavlja pri ljudeh, ki jedo samo sirovo hrano, skrajna živčna prenapetost, torej nervoznost, a tudi druge bolezni se jih kaj rade primejo.

Z domačo pametjo je to kajpada težko razumeti, toda zdravniško je dokazano, da potrebuje telo za rast in obstoj še tudi drugih snovi in sestavin. Kdor presedla kar na lepem na sirovo hrano, tvega, da ga popadejo hude bolečine v prebavilih, ki jih je le prav težko ublažiti s skrajno pičlo in izbrano dieto, če ni bolnik že tako oslabiljen, da umre za inanicijo (sestradanostjo).

V drugo skupino rastlinske hrane, ki ima dovolj beljakovin, sodijo jedra stročnic. Taka sirova jedra so pa užitna le v skrajno pičli meri, neužitna so pa, kadar so popolnoma zrela ali pa posušena. Prebavljiva so le jedra graha, fižola in boba, vendar vsebujejo nežna in nezrela jedra (a samo taka so užitna) le malo beljakovine in jih je dobiti le nekaj mesecev na leto.

Običajna ljudska hrana dovaja telesu potrebno beljakovino v obliki kruha in močnatih jedi.

Človek, ki uživa sirovo hrano v obliki nabuhnenih zrn ječmena, pše-

nice, ovsu, rižu itd., dovaja telesu komaj tretjino žitnih snovi, ki jih dobivamo navadni zemljani, ki jemo preprosto domačo hrano. Nam dajo kruh, pečivo, juhe, testenine in slične jedi vse, kar telo potrebuje.

Sirova hrana sestoji v glavnem iz sirovega sočivja in sadja, deloma svežega, deloma posušenega, vendar da taka hrana dnevno v najboljšem primeru le 40 gramov prebavnih beljakovin. Dokazano je pa, da je potrebna količina beljakovine odmerjena na 70 do 80 gramov na dan. Čim bolj so pa vegetarijanci zagrizeni, tem manj beljakovine uživajo, ker jedo samo tako hrano, ki domača sploh nima beljakovin.

Na našem zverženem svetu je kakopak mnogo bolezni, ki terjajo vzporedno z medicinskim zdravljenjem še strogo dieto. Tistim, ki so bolni na ledvicah, moramo seveda dati hrano, ki vsebuje kolikor mogoče malo beljakovin, sicer je pa takih bolezni še cel kup.

Dokazano je tudi, da človeku prav nič ne škodi, če si za nekaj časa utrga jedi, ki imajo mnogo beljakovine. Toda to ni za vsakogar! Tudi zdravim ljudem se bo privilegij, če kakšen dan ne bodo jedli nič drugega ko sadje, bodisi sirovo, bodisi kuhano brez sladkorja. To bi bilo razumeti tako, da se organi, ki sicer sprejemajo beljakovino, v tistih dneh odpočijejo. Kakšen bi bil na priliko narod, ki bi več petdesetletij užival hrano s pičlo beljakovino, si sploh ne moremo predstavljati. Zgodovina pa jasno govori, da so bili gospodujoči narodi dobri jedci, ki za koreninice še marali niso.

Rastlinska sirova hrana ima prav malo mastnih snovi. To velja seveda le za sočivje, sadje in sirovo žito, dočim so orehi vseh vrst, mandlji, oljčne jagode, bučnice, solnčnice itd. bogati z mastjo, ki se pa praktično ne da zmerom pridobivati. Sirovo maslo je edino, ki je v resnici vsestransko uporabljivo, dočim so vse vrste olja užitne le, če človeku prija njihov okus in vonj, in če ne preobtežujejo prebavnega aparata.

Izključno sirova hrana torej ni za tiste, ki bi se hoteli zrediti. To dejstvo pa govori v prid onim, ki bi radi shujšali. Vsi debeluharji naj o tem razmišljajo. Hkratu pa opozarjamo cenjene zalite dame in trebusate gospode, naj za božjo voljo loka ne prenapenjajo, kajti naglo hujšanje je zdravju silno škodljivo.

Če torej vsi človeški organi dobro in v redu delujejo in telo brez občutnih težav prenaša sirovo hrano, je debeluharjem pot do shujšanja odprta.

Že staroveški padarji so trdili, da salo ni znak zdravja, sodobni zdravniki pa to resnico potrjujejo. *

Din 1000- plačam

ako Vam »Radio Balzame« ne odstrani kurjih oces, bradavic, trde kože, bul itd.

Že dalj časa nisem nič naročil, ker ljudje poskušajo raznovrstna sredstva, a sedaj so se prepričali, da je Vaš preparat še najboljši, in ga zopet zahtevajo. Franc Maček, čevljarna, Dol. Logatec.

Zahtevajte povsod v Vašem interesu samo »Radio Balzame«. Dobi se ali po pošti pošlje: 1 lonček za Din 10.— (predplačilo). Na povzetje Din 18.—, dva 28.—, tri Din 38.—.

RUDOLF COTIČ, Ljubljana VII

Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

Poravnajte naročnino!